

Guy de T ramond.

Tajemniczy zbrodniarz.

(T łm. Marya Toczyska).

32

Kapitanie!

„Zechciej pan porzucić zamiar niewykonalny. Osoba, która już raz pospieszyła z pomocą uczciwej dziewczynie, potrafi ją wyrwać z pańskich ohydnych machinacji. Upór swój, który jest dla niej obelgą a dla pana bezowocnym wysiłkiem, przeplacić pan może życiem. — Dobrej głowie dość po słowie“.

Zamiast podpisu widniała data: 28 lutego 1907 r.

— Ten list został napisany w przeddzień fatalnego przyjęcia, panie Lapip . Oto więc źródło tajemnicy. Oczywiście kobieta, zawsze kobieta!

— Zane ta Levasseur! — mruknął Lapip . — S dzi więc pan, że ta biedna robotnica protegowana jest przez kogoś dosy c wpływowego, ażeby... no, no, to było by dosy c zadziwiające i nieprawdopodobne.  e ten zakład, poślubienia pierwszej napo kanej kobiety o jasnych wlosach, zrodzi  się w jego pijackim mózgu, to prawdopodobne i że t , kobiet  mogła być Zane ta, ale nie trzeba czyni  przypuszczeń dalszych, nie... panie dyrektorze.

Tymczasem dyrektor policji nie zwracając uwagi na odpowiedź agenta, przerzuca  jakies akta leżące na biurku.

— Oto raport komisarza policji o tej dziewczynie:

„Hafciarka, pracująca u siebie... dobra opinia w dzielnicy... uchodzi za uczciwą i pracowitą dziewczyn ... płci regularnie komorne wynoszące trzysta franków rocznie... nie przyjmuje nikogo... powróciła pewnego dnia z banknotem pięciuset frankowym, otrzymanym jak mówi przez wspaniałomyślnego jakiegoś nieznanego na bulwarze“...

Lapip  drgnął na te s wa.

— Oh! Oh! to coś ciekawego! Dyrektor nie pojmując dobrze znaczenia tego wykrzyknika — wyrzek ł uśmiechając się:

— Nieprawdaż? ta historia wydaje się nieprawdopodobna!

— Przepraszam — przerwa  inspektor — jest zupeln  dokładna... byłem wówczas naocznym świadkiem tego zaj cia...

Mówiąc to p blad  a drzenie nerwowe przebiegało jego ciałem.

— Co się z panem dzieje? — zapyta  dyrektor nagle zaniepokojony.

— To on! — wyszepta  Lapip . — To jeszcze on! jestem tego pewny...

— Kto on?...

— Pasazer z „Black Old Dog“... wspaniałomyślny przechodzień... gośc z hotelu Ksi  at Portugalskich... mandari ... zabójca Fraskopellego. Oni tworzą jedną i t  samą osob , za ktor  goni  od roku... i ktor  sobie kpi z policji a przedewszystkiem ze mnie...

— Panie Lapip , co to ma znaczy ? Niechże się pan wyt łmaczy...

Ale inspektor nie zważając na nic, m wi ł dalej.

— To zdanie z listu „osoba, ktor  już raz pospieszyła z pomocą“... to dowód oczywisty, nie zwalczony. Do dyabła! on tylko by  zdolny do tak zręcznego czynu!... Zabi  kapita a, tak jak zabi  szczura hotelowego... tak, jak zabi  od jednej kuli konia rozbieganego na bulwarze! Ten cz wiek nie cofa się przed niczem!...

— Niech się pan uspokoi, panie Lapip  — zwr ci  uwagę dyrektor policji.

Ale Lapip  nie s ucha  go. Szybkim ruchem wyciągnął ze swojego portfela kawalek papieru, znalezione w pokoiku na sz stem piórze przy ulicy Malherbes i por wnywa  go z listem leżącym na biurku. I nagle oczy jego sta y się b dne, usta zadr  y konwulsyjnie.

— Ten sam papier! — wym wi  z trudem — ten sam sposób pisania cyfr... Pismo A. K. 756, znalezione przez Newtona, jest jawnem potwierdzeniem tego, co m wi . To on! to zawsze on! On! morderca bankiera Kopfstraussa!...

Lecz w tej chwili dyrektor policji, ktor  od chwili  ledzi  z niepokojem zachowanie się Lapip a przycis n ł gwałtownie guzik od dzwonka elektrycznego, znajdujący się pod jego r k .

Wbiegł chłopak biurowy.

— Prędko! prędko! — rozkaza  dyrektor — lekarza!... Telefonujcie po lekarza!... Pan Lapip  uległ nagłemu napadowi szału!...

Awantura Zane ty.

— Co to jesi, panno Zane to?... Pani już wstała?...

— Prędko! prędko! — rozkazywa  dyrektor — lekarza!... Telefonujcie po lekarza!...

Stara dozorczyń domu wsparła na miotle na progu swojej „ o y“, stała zdumiona widokiem swojej m dziej lokatorki już na nogach i got owej do wyjścia za zakupnem mleka o tak wczesnej porze.

— Ale  oczywiście, pani Bourju, dlaczego to panią tak dziwi?

— No! po tych wszystkich przej ciach wczorajszych?...

— Noc dobrze spędzona, powróciła mi si ly!

— Ah! moja panienko! Nie tak to co prawda, wygl da as wczoraj o północy... kiedy cię przyprowadzili zem lon , napół umarłą... w podartej sukience! Mój Boże! co za awantura nieprawdaż?...

Mówiąc to stróżka usunęła się z progu, zapraszając Zane t  do wejścia.

— Opowiedz-no mi mój aniołku co się stało? Nie śmiałam się wczoraj pyta  o to patrząc na ciebie taką nieszcz sliw , ale przyznaj , że nie brakło mi do tego ochoty. No i ten zbawca, ktor  niechciał si  wdawa  w  adne szczegóły, bo tak się gdzie  spieszy ... No, panno Zane to, czy napadn ta zosta as przez nocnych w  czeg w, czy też co innego?...

Zane ta zrozumiała, że nie potrafi uwolni  się od starej, jeżeli nie zadowol  jej ciekawości. Zrezygnowana więc usiadła na krzes e i zaczęła opowiada .

— Zgad a pani, pani Bourju. Wie pani, że wczoraj wieczorem odnie  m ia am hrabinie Neyst  t  haftowaną sukni . Było par  poprawek i choć postanowiłam powr ci  wcz ejniej, byłam zmuszona zatrzyma  si  dłużej. Wys am więc od hrabiny po godzinie jedenastej. Ulice były puste, ale nie bałam się i szłam spokojnie, kiedy niedaleko sta ...

— Ulica nasza jest tak źle o wie lona — jęknęła stróżka, zarzywaj c szczypt  tabaki. — Oh! moje biedne dziecko, trzeba przyzna , że opinia nie psuje nas zbyt no...

— Trzech jakichś w  czeg w wyskoczyło nagle z bramy sąsiedniej kamienicy i rzuciło się na mnie...

— Boże Wielki!...

— Wo a am o ratunek... bronila m si ... usiłowałam wymkn   się im, ale napróżno! jeden mnie trzyma  za ręce, drugi zatyka  mi usta chusteczk ...

— A trzeci?...

— Trzeci wyrzekł: Doskonale! Id  po auto!...

— Ah! Chryste Panie!...

— I w chwili, kiedy napół udu szona, m ia am wrażenie, że mdleć, cz wiek jakiś zapewne przywołany moimi krzykami rzuci  się niespodziewanie na apaszów!...

— Dzielną ch piec! — wykrzyknęła stróżka wpatrzona jak w obraz w opowiadającą dziewczyn .

— W krótszym czasie niż ja potrzebuj  na te s wa wszyscy trzej nędznicy leżeli na ziemi, skąd się podnieśli po chwili, aby zerkn   czempredzej. Wzruszenie tak mnie się pozbawiło, że mój zbawca musiał mnie zanieś na rękach aż do  o y pani, kochana pani Bourju, gdzie starania pani przywróciły mi utraconą przytomność.

— Ale! — zauważyła stróżka, ktor j uwagi nie uszedł szczeg    żaden — jakim sposobem ten m  dy cz wiek wiedział gdzie mieszka  panno Zane to?...

— Musiałam mu sama poda  adres... albo też jest to ktoś z tej dzielnicy, ktor  mnie zna...  aluj  tylko, że odszedł tak prędko, bo nie mogłam mu nawet wyrazi  swojej wdzieczno ci...

— Oh! nie martw się tem, moja Zane to. On przyjdzie dziś, albo jutro, zasi gn c wiadomości o tobie... to pewne! ba pracuje do późna w swoim magazynie, tak m wi , więc wolnym cały dzień nie jest!...

Zane ta wstała zabierając się do odejścia.

— Jak go pani zobaczy, to pros  go przys a  do mnie. Ch c mu podzi kowa  osobiście. Uratowa  mi przecież życie!...

— Oczywiście, panno Zane to, pos   go do pani.

Młoda dziewczyna już była daleko, kiedy zacna pani Bourju monologowa a jeszcze zamiatając zamasyście korytarz.

— I jaki piękny m  czyzyna do tego! Dys-tyngowany, elegancki. Olbrzymie niebieskie oczy! Zupeln  tak jak w feljetonach romansów. Byłabym w młodości dała wiele za to, żeby mnie wyratowa  taki  adny ch piec! Ta mała Zane ta ma szczęcie.

Zane ta ze swoim mlekiem dawno już powróciła do swojego pokoiku na górę a monolog pani Bourju trwa  jeszcze.

Pilnując śniadania, gotującego się na kuchence gazowej, młoda dziewczyna rozpamiętywała wydarzenia z ubieglego tygodnia, ktor  przyszły niespodziewanie zam ca  jej spokój.

(Ciąg dalszy nastąpi).